

Sag C-7/20

Anmodning om præjudiciel afgørelse:

Dato for indlevering:

9. januar 2020

Forelæggende ret:

Finanzgericht Düsseldorf (Tyskland)

Afgørelse af:

11. december 2019

Sagsøger:

VS

Sagsøgt:

Hauptzollamt Münster

FINANZGERICHT DÜSSELDORF

KENDELSE

I sagen

VS

- sagsøger-

[Udelades]

mod Hauptzollamt Münster [udelades]

- sagsøgte

vedrørende told og importmoms

har 4. Afdeling [udelades]

[Afdelingens medlemmer]

den 11. december 2019 afsagt følgende kendelse:

1. Sagen udsættes.
2. I medfør af artikel 267, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde forelægges Den Europæiske Unions Domstol følgende præjudicielle spørgsmål: **[Org. s. 2]**

Skal artikel 71, stk. 1, andet afsnit, i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem fortolkes således, at bestemmelsen i artikel 87, stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 952/2013 af 9. oktober 2013 om EU-toldkodeksen skal anvendes analogt på momspligtens (importmoms) indtræden?

Denne kendelse er endelig. **[Org. s. 3]**

Præmisser:

I.

1. Sagsøgeren har bopæl i Tyskland. I oktober 2017 indførte han sin personbil med tyrkisk nummerplade fra Tyrkiet til Tyskland via Bulgarien, Serbien, Ungarn og Østrig, uden at transportere den til et indførselstoldsted og frembyde den for dette. Indførslen af bilen blev opdaget ved en politikontrol i Tyskland den 26. februar 2018. I marts 2018 udførte han atter bilen til Tyrkiet og solgte den dér.
2. Sagsøgte, Hauptzollamt Münster (herefter også »Hauptzollamt«), pålagde sagsøgeren at betale 1 589 EUR i indførselstold samt 3 321,01 EUR i importmoms. Hauptzollamt gjorde gældende, at sagsøgeren havde indført bilen til Den Europæiske Unions toldområde på ulovlig vis. Efter først at have påklaget dette betalingspålæg administrativt uden at få medhold anlagde sagsøgeren sag ved Finanzgericht.
3. Sagsøgeren har gjort gældende, at der ikke er tale om en momspligtig indførsel, eftersom han kun brugte bilen i en kort periode og udelukkende som transportmiddel ved rent privat kørsel. Gennem sin handling havde han henført bilen under proceduren for midlertidig indførsel.
4. Hauptzollamt har derimod fremført, at nævnte toldskyld ved import er opstået i henhold til artikel 79, stk. 1, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 952/2013 af 9. oktober 2013 om EU-toldkodeksen (EUT 2013, L 269, s. 1, herefter »EU-toldkodeksen«), og at Hauptzollamt havde kompetence til at fastsætte indførselsmoms i henhold til EU-toldkodeksens artikel 87, stk. 4. I henhold til § 21, stk. 2, i Umsatzsteuergesetz (den tyske momslov, herefter »UStG«), i affattelsen af 21. februar 2005 (Bundesgesetzblatt I 2005, s. 386), skal disse forskrifter anvendes analogt på importmomsens opståen.

II.

5. Afgørelsen af sagen afhænger – uanset andre retlige spørgsmål, som den forelæggende ret ikke mener, det er nødvendigt at afklare – også af retsspørgsmålet om, hvorvidt bestemmelsen i EU-toldkodeksens artikel 87, stk. 4, kan anvendes analogt på importmoms. **[Org. s. 4]**
6. Sagsøgeren har ikke opfyldt sine toldretlige forpligtelser ved indførslen af personbilen til Unionens toldområde, navnlig forpligtelsen til at transportere varen til toldstedet (jf. EU-toldkodeksens artikel 135, stk. 1) og frembyde den for dette (jf. EU-toldkodeksens artikel 139, stk. 1). Der er følgelig opstået en toldskyld ved import i henhold til EU-toldkodeksens artikel 79, stk. 1, litra a). Sagsøgeren er debitor i henhold til EU-toldkodeksens artikel 79, stk. 3, litra a).
7. Der er ikke sket en anmeldelse af personbilen til midlertidig indførsel gennem »passage via toldstedet« som omhandlet i artikel 141, stk. 1, litra b), i Kommissionens delegerede forordning (EU) 2015/2446 af 28. juli 2015 til supplerende af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 952/2013 med nærmere regler angående visse bestemmelser i toldkodeksen (herefter »den delegerede forordning til EU-toldkodeksen«, EUT 2015, L 343, s. 1), i henhold til hvilken personbilen som omhandlet i artikel 218, litra a), i Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2015/2447 af 24. november 2015 om gennemførelsesbestemmelser til visse bestemmelser i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 952/2013 om EU-toldkodeksen (EUT 2015, L 343, s. 558, herefter »gennemførelsesforordningen til EU-toldkodeksen«) ville anses for transporteret til og frembudt for toldmyndighederne. I henhold til artikel 219 i gennemførelsesforordningen til EU-toldkodeksen anses erklæringen (toldangivelsen) ikke for indgivet, hvis den indførte vare ikke opfylder betingelserne i artikel 138, 139 og 140 i den delegerede forordning til EU-toldkodeksen. I henhold til artikel 139, stk. 1, sammenholdt med artikel 136, stk. 1, litra a), i den delegerede forordning til EU-toldkodeksen kan toldangivelser om midlertidig indførsel (bl.a.) indgives for transportmidler som omhandlet i artikel 208-212 i den delegerede forordning til EU-toldkodeksen. I henhold til EU-toldkodeksens artikel 250, stk. 2, litra d), sammenholdt med artikel 212, stk. 3, litra a), i den delegerede forordning til EU-toldkodeksen bevilges der kun fuldstændig fritagelse for importafgifter for transportmidler ved midlertidig indførsel, hvis transportmidlerne er registreret uden for Unionens toldområde i en uden for dette område etableret persons navn. I det foreliggende tilfælde er ansøgeren derimod etableret i Unionens toldområde, idet han har sin bopæl i Tyskland (jf. EU-toldkodeksens artikel 5, nr. 31, litra a).
8. De indsigelser, som sagsøgeren har rejst imod, at der er opstået toldskyld ved import, er ikke relevante. Efter den forelæggende rets opfattelse er det ikke nødvendigt at afklare de retlige spørgsmål, som sagsøgeren har rejst i denne forbindelse: Det kommer ikke på tale at anvende bestemmelserne om midlertidig indførsel **[org. s. 5]** analogt på personer, der er etableret på Unionens toldområde. Det fremgår af EU-toldkodeksens artikel 250, stk. 2, litra c), at proceduren for midlertidig import kun anvendes, hvis den person, der er ansvarlig for proceduren, er etableret uden for Unionen, medmindre andet er fastsat. Sådanne undtagelser

findes i artikel 214 ff. i den delegerede forordning til EU-toldkodeksen, men betingelserne for dem er ikke opfyldt i den foreliggende tvist. Henset til disse bestemmelses detaljerede og differentierede karakter foreligger der ikke et utilsigtet hul i lovgivningen, og et sådant hul ville være en betingelse for at anvende en analogislutning.

9. I henhold til EU-toldkodeksens artikel 87, stk. 4, skulle toldskylden anses for opstået i Tyskland, idet toldmyndighederne i Tyskland havde fastslået, at toldskylden i henhold til artikel 79 var opstået i en anden medlemsstat, nemlig Bulgarien, og det afgiftsbeløb, der svarede til denne skyld, var lavere end 10 000 EUR.
10. Det skal afklares, om EU-toldkodeksens artikel 87, stk. 4, skulle anvendes analogt, således at momsens ligeledes skulle anses for opstået i Tyskland.
11. I henhold til artikel 2, stk. 1, litra d), i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem (EUT 2006, L 347, s. 1, herefter »direktiv 2006/112/EF«) er indførsel af varer momspligtig. I henhold til artikel 30, stk. 1, i direktiv 2006/112/EF forstås der ved »indførsel af varer« ankomst til Fællesskabet af en vare, der ikke er i fri omsætning.
12. I henhold til artikel 60 i direktiv 2006/112/EF sker indførslen af varer i den medlemsstat, på hvis område varen befinder sig, når den ankommer til Fællesskabet. Når en vare, der ikke er i fri omsætning, efter ankomsten til Fællesskabet henføres under en af de i artikel 156 nævnte ordninger eller procedurer eller under en ordning vedrørende fuldstændig fritagelse for importafgifter ved midlertidig indførsel eller vedrørende ekstern forsendelse, sker indførslen i henhold til artikel 61, stk. 1, i direktiv 2006/112/EF dog i den medlemsstat, på hvis område varen ophører med at være dækket af disse ordninger eller procedurer. **[Org. s. 6]**
13. I henhold til artikel 70 i direktiv 2006/112/EF indtræder afgiftspligten og forfalder afgiften på det tidspunkt, hvor varer indføres. Skal der for de indførte varer svares told, vil afgiftspligten i henhold til artikel 71, stk. 1, andet afsnit, i direktiv 2006/112/EF imidlertid indtræde og afgiften forfalde på det tidspunkt, hvor afgiftspligten indtræder for de pågældende afgifter, og hvor disse forfalder.
14. I henhold til § 1, nr. 4, i Umsatzsteuergesetz (den tyske momslov, herefter »UStG«), skal der svares afgift (importmoms) ved indførsel af varer på det nationale område [udelades]. I henhold til UStG's § 21, stk. 2, finder bestemmelserne om told – bortset fra visse undtagelser, der ikke er relevante her – tilsvarende anvendelse på importmoms.
15. Muligvis kan UStG's § 21, stk. 2, sammenholdt med [EU-toldkodeksens] artikel 79, stk. 1, litra a), fortolkes således, at momsskylden ved indførsel på tilsvarende vis som toldskylden ved import skal anses for opstået i Tyskland, når betingelserne i EU-toldkodeksens artikel 87, stk. 4 – sådan som det er tilfældet her – også er opfyldt for så vidt angår importmomsen.

16. Betingelserne for momsskyldens opståen er principielt opfyldt: I henhold til Domstolens praksis vedrørende artikel 30, 60 og 61 i direktiv 2006/112/EF forholder det sig ganske vist ikke således, at enhver tilsidesættelse af toldretlige forpligtelser, som fører til toldskyldens opståen, ligeledes medfører, at der kan opkræves moms. Det skal derimod på baggrund af den ulovlige adfærd kunne antages, at den vare, der er ført ind i Unionen, er optaget i Unionens økonomiske kredsløb og dermed har kunnet være genstand for forbrug, hvilket udløser en begivenhed, der pålægges moms (jf. EU-Domstolens dom af 2.6. 2016, Eurogate Distribution og DHL Hub Leipzig, C-226/14 og C-228/14, EU:C:2016:405, præmis 65; af 1.6.2017, Wallenborn Transports, C-571/15[,] EU:C:2017:417, præmis 54; af 10.7.2019, Federal Express, C-26/18, EU:C:2019:579, præmis 44). Uanset at bilen senere blev genudført fra Unionens toldområde, blev den i den foreliggende tvist i første omgang benyttet på Unionens område i flere måneder, hvorved den var optaget i Unionens økonomiske kredsløb; men den var ikke omfattet af en toldordning i denne periode.
17. Afgørelsen af sagen afhænger således af, om det følger af den analoge anvendelse af toldforskrifterne på indførselsmoms som omhandlet i UStG's § 21, stk. 2, [org. s. 7], at importmomsen ligeledes i henhold til EU-toldkodeksens artikel 87, stk. 4, skulle anses for opstået i Tyskland, også selv om det sted, hvor indførslen til Unionen skete, var Bulgarien. Hvis EU-toldkodeksens artikel 87, stk. 4, derimod ikke kan anvendes analogt på momsen, har de tyske toldmyndigheder ikke kompetence til at fastsætte momsen. Der ville i så fald skulle gives sagsøgeren medhold for så vidt angår spørgsmålet om moms.
18. I henhold til fast retspraksis fra Bundesfinanzhof er der som følge af artikel 71, stk. 1, andet afsnit, i direktiv 2006/112 i forbindelse med indførsel en tæt sammenhæng mellem bestemmelserne om moms og bestemmelserne om told, der er blevet gennemført i tysk ret ved UStG's § 21, stk. 2. På grundlag heraf har Bundesfinanzhof konkluderet, at artikel 215, stk. 4, i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks (1992, EFT L 302, s. 1), der svarer til EU-toldkodeksens artikel 87, stk. 4, finder tilsvarende anvendelse ved fastlæggelse af kompetencen til opkrævning af moms. Det skulle herved sikres, at de former for afgifter, der skal opkræves ved import, kan opkræves enkelt og hensigtsmæssigt af én og samme myndighed [udelades] [angivelse af relevante domme fra Bundesfinanzhof].
19. Den forelæggende ret er i tvivl om, hvorvidt denne fortolkning af direktiv 2006/112/EF er korrekt, eftersom kompetencen til at foretage opkrævninger skal undersøges særskilt for told, punktafgift og moms (jf. EU-Domstolens dom af 29.4.2010 C-230/08, Dansk Transport og Logistik, EU:C:2010:231, præmis 102). Efter den forelæggende rets opfattelse taler det imod at anvende EU-toldkodeksens artikel 87, stk. 4, analogt på momsen, at artikel 70 og 71 i direktiv 2006/112/EF kun regulerer tidspunktet for importmomsens opståen og ikke også indførselsstedet (indførselsstedet reguleres i artikel 60 og 61 i direktiv 2006/112/EF), og at der af UStG's § 21, stk. 2, idet der er tale om en national

forskrift, ikke må udledes en regel om indførselsstedet eller myndighedernes kompetence til at fastsætte moms, der afviger fra EU-retten.

[Udelades] [Navne på dommere, som medvirkede ved afgørelsen]

ARBEJDSDOKUMENT